

வள்ளல் மொழிநடை வரலாறும் வக்கிரமும்

முனைவர் ச. சிவசந்திரகுமார்

உதவிப் பேராசிரியர்
தமிழ் முதுகலை மற்றும் ஆய்வுத் துறை
தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருப்பத்தூர்
வேலூர் மாவட்டம்.

கட்டுரை பெறப்பட்டது : 27.10.2018

ஏற்கப்பட்டது : 10.11.2018

முன்னுரை

நாட்டின் அரசியல், சமூக பண்பாடு மாற்றங்களை மொழி அடையாளப்படுத்துகிறது. இவ்வடையாளத்தில் இலக்கிய ஆசிரியனின் பங்களிப்பு எத்தகையது என்பதை இடைக்கழி நல்லர் நத்தத்தனார் குறித்துள்ளதாகக் கருதலாம். ஆற்றுப்படை என்ற இலக்கிய வகைமையைப் பொறுத்த வரையில் “பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீ இச் சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்” என்ற தொல்காப்பியரின் வரிகளின்று பெருவளம் பாணர்களின் வறுமையைப் போக்கும் படியானதாக அமைந்திருக்க வேண்டுமென்பர் இவ்விடத்துப் பாணனின் வயிற்றுப் பசியினைப் போக்குவதே வள்ளல்களின் முதன்மை நோக்கமாகும்.

இந்நோக்கத்தினின்று மாறுபட்டதொரு கருத்தினைப் பதிவு செய்துள்ளார் சிறுபாணாற்றுப்படை ஆசிரியர் அன்னாரின் உள்ளடக்கத்தில் இரவலருக்குக் கொடுக்கும் பொருள்களில் ஒன்றாக மொழி இணைக்கப்பட்டுள்ளது; இவ்விணைப்பு ஏற்புடையதுதானா

என்ற ஐயப்பாடு தோன்றுகிறது. வறியவருக்கு ஒன்று ஈதல் என்பது வரையறை; இதனின்று மாற்றம் பெற்று மாளாத பரிசுகளை அளிக்கும் நல்லியக்கோடனின் சிறப்பை விளக்க வரும் ஆசிரியர் கடையேழு வள்ளல்களின் கொடைத்தன்மை குறித்து ஏன் சொல்லியுள்ளார் என்ற வினா ஒருபுறம் எழுகிறது. ஈர நன்மொழியினை இரவலருக்கு ஈந்தான் என்று காரி பற்றி அவர் கூறுவது எப்படி ஏற்படையது. பாணன் ஏன் மொழியினை இரந்து கேட்க வேண்டும். அல்லது காரி தான் ஈர நன்மொழியினை இரவலருக்கு ஏன் ஈய வேண்டும். ஈர நன்மொழியென்றால் ஈரமில்லா மொழி எது என்ற வினாத்தோன்றுகிறது. இதற்கான விடையினைச் சம்பந்தர் தன் பதிகமொன்றில் பதிவு செய்துள்ளார்

ஈரமில்லா மொழி செய்தவர் சமணர்கள் என்பதே அப்பதிவு; இதற்கான பின்புலம் எத்தகையது என்பதைப் பழந்தமிழ் அகப்புறச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் ஆற்றுப்படையை முன்னிறுத்திக் காணவேண்டியுள்ளது. சங்க காலத் தகுமொழி வழக்கு என்பது தொல்காப்பியரின் செய்யுளியல் சூத்திரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'வண்புகழ் மூவர்' என்னும் குறிப்பினால் சேர, சோழ, பாண்டிய மரபின் மொழியமைப்பு என்பதாகக் கருதப்படுகிறது. இதனின்று மாறுபட்டு கடையேழு வள்ளல்களின் தகுமொழியொன்று இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதாக இக்கட்டுரை கருதுகிறது. இக்கருதுகோளினைத் தொல்லியல் மற்றும் கல்வெட்டியல் கருவி கொண்டு முன்னெடுப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மொழி மரபு

சிறுபாணாற்றுப்படை 84-ஆம் அடிமுதல் 126-ஆம் அடிவரை கடையேழு வள்ளல்கள் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்ட ஏழு வள்ளல்களை அடையாளப் படுத்துகிறார் ஆசிரியர் இவ்வேழு வள்ளல்களில் காரியைக் குறிக்கும் போது மட்டும் ஈர நன்மொழி இரவலருக்கு ஈந்த என்று குறிப்பிடுகின்றார் இதற்கு உரைகாரர்கள் நன்மொழி பேசி பொருள் ஈந்தான் என்பதாக உரை கூறுகின்றனர் இஃது ஏற்றுக்கொள்ளும் படியாக இல்லை. இவ்விடத்தில் இக்கட்டுரையின் முன்னுரை வாரிகளான, நாட்டின் அரசியல், சமூக மாற்றங்களுக்கு மொழியும் ஒரு காரணம் என்னும் கருத்து உற்று நோக்குதற்குரியது. செம்மொழி இலக்கியங்களில் பயின்று வரும் 'மொழி' எனும் சொல் பெறும் அடைகள் சற்று உற்று நோக்குதற்குரியன. சான்றாக சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்ட வாழ்த்துரைக் காதையில் இடம்பெறும் 'உயர்மொழி' என்னும் சொற் பயன்பாடு இன்று வரை வழங்கிவரும் ஒரு நிகழ்வாகும்.

“உலறிய நாவினள் உயர்மொழி கூறித்

தெய்வம் உற்று எழுந்த தேவந் திகைத் தான்”

சிலப்பதிகாரம் (3:7:43-45)

நாட்டார் வெறியாடலில் தெய்வமேறியவர்கள் சாதாரண மக்கள் பேசும் மொழியினிலிருந்து மாற்றம் பெற்ற ஒரு மொழியினைக் கையாளுகின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சம்பந்தர் தமது பதிகத்தில் ஈரமில்லா மொழி என்று சமணர்களின் மொழியினைக் குறிப்பிடுகின்றார் வள்ளல்களின் மொழியினை ஈர நன்மொழி என்று இடைக்கழியார் குறிப்பிடுகின்றார் இங்கு “ஈர நன்மொழி X ஈரமில்லா மொழி” என்ற சொல்லாடலில் சமூக ஏற்ற தாழ்வுகள் மிகுந்துள்ளனவோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இவ்விடத்துத் தோன்றும் கால வரையறைச் சிக்கல்கள் (சங்க காலம் X பக்தி இலக்கிய காலம்) வேற்றரசு வரைவைக் கொண்டு சமாதானப் படுத்தப்படுகின்றது. வைதீக மதங்களின் எழுச்சி தமிழ்மொழியின் எழுச்சியுடன் இணைத்துப் பேசப்படுவதும் இதற்கோர் காரணமாகும். இதற்கு அடித்தளமாக இருக்கின்ற பாட்டுமரபு X எழுத்துமரபு குறித்த செய்திகளைக் காணலாம்.

எழுத்துமரபு புலவர் எழுத்தாக்கம்

தமிழிக் கல்வெட்டுக்கள் எனச் சுட்டப்பெறும் கல்வெட்டுத் தொகுதி கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.4-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரையுள்ள காலப் பிரிவுக்குள்ள சமண சமயம் தொடர்புடைய எழுத்துகளாகும் என்பதாகச் சிவத்தம்பி1 குறிப்பிடுவார்.

(கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி பண்டைய தமிழக வரலாற்றின் மீது ஓர் ஆய்வொளிப் பாய்ச்சல் புதிய பனுவல் தொகுதி 01 இதழ் 02 ப.36)

தாதாப்பட்டி, புலிமான் கோம்பை, பொற்பனைக் கோட்டை போன்ற இடங்களிலிருந்து கண்டறியப்பட்ட நடுகற்கள் (Hero Stones) மற்றும் தமிழ் நாட்டில் 133 இடங்களில் மேற்கொண்ட அகழாய்வுகளில் (Excavations) பொருந்தல், கொடுமணல் போன்ற ஊர்களில் கிடைத்த எழுத்துச் சான்றுகளும் பாணையோட்டுக் கீறல்களும் (Ware)மோதிரங்களும் (Rings) முத்திரை (Mark)நாணயங்களும் (Coins) மற்றொரு பரிணாமத்தில் எழுத்துக்களைப் பதிவு செய்துள்ளன.

அதாவது நடுகற்களைப் பொறுத்த வரையில் எந்தவித இலக்கண மயக்கமின்றி காணப்படுகின்றன என்பதாக தொல்லியல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவர் கல்வெட்டுக்களில்

குடும்ப மட்டத்திற்கு மேல் அடுத்துவரும் சமூக ஒழுங்கமைவு ஆட்சி, ஆளுகை (சுரடநஇ புழஎநசயொஉந) நிலை பற்றியதாகும் என்று குறிப்பிடுவார் சிவத்தம்பி.2 (மேலது, ப.45)

குறிப்பாக, புகலூர்க் கல்வெட்டுக்களில் வரும் சேர அரசர்கள் பற்றிய குறிப்பு (ஆதல் செல் இரும்பொறை, பெருங்கடுங்கோ, இளங்கடுங்கோ) ஆகியன முறையே பதிற்றுப்பத்தின் 7,8,9-ஆம் பதிகங்களில் குறிப்பிடப்படும் அரசர்களைச் சுட்டுகின்றன.

“முதா அமண்ணன் யாற்றார்; செங்காயபன் உறைப்

கோஆதன் செல்லிரும் பொறை மகன்

பெருங்கடுங்கோன் மகன் ளங்

கடுங்கோ ளங்கோ ஆக அறுத்த கல்”³

(தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர்(பதி) தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகள், ப.69)

மாங்குளம் கல்வெட்டு நேரடியாக அரசனின் பெயரைத் தாங்கியுள்ளது. மாங்குளம் எனும் ஊர் மதுரைக்கு வடக்கே மேலூர் செல்லும் சாலையில் ‘கத்தப்பட்டி’ என்ற கிராமத்தில் இருந்து வடமேற்கில் அமைந்துள்ளது. இங்குள்ள ஐந்து குகைத் தளங்களில் பல கற்படுக்கைகள் காணப்படுகின்றன. இக்கல்வெட்டு வாசகம்,

“கணிய் நந்த அஸிரிய்இ குவ் அன்கே தம்மம்

இத்தா அ நெடுஞ்சழியன் பணஅன் கடல்அன்

வழுத்திய் கொட்டு பித்தஅ பளிஇய்”⁴

(மேலது, ப.17)

என்பதாகப் பயின்று வந்துள்ளது. இவ்விடயங்கள் அரசர்களின் நேரடித் தொடர்பில் எழுத்துமொழிப் பயன்பாட்டை மெய்ப்பிக்கிறது. எனவே சங்க கால எழுத்துமொழி அரசர் மரபோடு நேரடித் தொடர்பில் இருந்ததாக அவதானிக்கலாம். மேலும், சங்க கால தகுமொழி (Standard Language) வழக்காக மதுரைத் தமிழை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்றும், அதற்கான மூன்று ஆதாரங்களையும் சுட்டுகிறார் சண்முகம்.⁵

(செ.வை.சண்முகம், ‘சங்க கால மொழி வளர்ச்சியும் மொழி உணர்வும் மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 2009, ப.162)

அ) தொண்டை, சேர, சோழ நாடுகளைச் சார்ந்த புலவர்களின் எண்ணிக்கையை விட பாண்டிய நாட்டுப் புலவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம்.

ஆ) பாண்டிய நாட்டுப் புலவர்கள் 90 பேர்களிலும் மதுரையைச் சார்ந்த புலவர்கள் மட்டும் 37 பேர்

இ) வடக்கிருந்து வந்த ஆரியர்களில் சமண, பவுத்தர்களின் பண்பாட்டு மையம் தொடக்க காலத்தில் மதுரையையும் அதன் சுற்றுப் புறங்களையும் சார்ந்ததாக இருக்கலாம் என்ற வேலுப்பிள்ளைக் கருத்தை ஒட்டி இத்தகைய புதியவர்களின் வரவால் அப்பகுதியைச் சார்ந்த புலவர்கள், மக்கள், மன்னர் முதலியோருக்குத் தமிழ் உணர்வு ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்பார் கிருஷ்ணன். மொழிப் பற்று பிறமொழித் தொடர்பு ஏற்படும் போது தோன்றும் என்ற மொழியியலாளர் கருத்தைச் சுட்டுவார்.”6 (மேலது, ப.170)

பாட்டு மரபு பாண் மரபு வாய்மொழிக் கிடங்கு

மூவேந்தர்களின் எழுத்துமொழி மரபில் இருந்து மாறுபட்ட மொழியமைப்பைக் கொண்டுள்ளது வள்ளல்களின் மொழியமைப்பு,

“கடும் தேர்ப் புரவி நெடுந்தேர் அஞ்சி

நல்இசை நிறுத்த நயம்வரு பனுவல்

தொல்இசை நிறீஇய உரைசால் பாண்மகன்

எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணி னுள்ளும்

புதுவது புனைந்த திறத்தினும்

வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே” (அகம்.352)

அஞ்சியின் உரைசால் பாண்மகன் நிறுத்திய பண்ணும் புதிதாகப் புனைந்த திறமும் தகடூர்; யாத்திரை போன்ற பனுவல் தொடர்புடையதாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.7

(அ.சண்முகதாஸ் செவ்வியல் தமிழ் வரலாறும் பண்புகளும் குமரன் புத்தக இல்லம், 2010, ப.106)

ஆனால், சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சுட்டப்பெறும் வள்ளல்களின் பெயரடைகளும் புலவர்களின் பெயரடைகளும் வேறு ஒரு தளத்தில் பயணிக்கின்றன. சான்றாக, சங்கப் புலவரான மோசியைக் குறிக்க வந்த பெருஞ்சித்திரனார்; திருந்து மொழி மோசி பாடிய ஆய்

என்று குறிப்பிடுவதும், இடைக்கழியார்; ஆர்வ நன்மொழி ஆய் என்று அடையாளப்படுத்துவதும் ஈர நன்மொழி இரவலருக்கு ஈந்த காரியென்று காரியைக் கருதுவதும் வெறும் மொழித் தேர்வாகக் கொள்ள முடியாது.

மாமூலனாரால் (அகம்-393) புகழப்படும் நெடுமொழிப் புல்லியையும் இந்நீண்ட வாரிசையில் அடக்கலாம். இத்தகைய சான்றுகள் வள்ளல்களுக்கான வலுவானதொரு தகு மொழியமைப்பு (Standard Language) இருந்திருக்கிறது என்பதைத் தந்து நிற்கும் தடயங்களாகும்.

இவ்விடத்தில் அதியமானின் ஜம்பைக் கல்வெட்டு எண்ணுதற்குரியது. விழுப்புரம் மாவட்டம் திருக்கோவிலுருக்கு அருகில் இவ்வூர் அமைந்துள்ளது. இங்குள்ள கல்வெட்டின் காலம் கி.பி.முதல் நூற்றாண்டாகும்.

‘ஸ்திய புதோ அதியந் நெடுமாஞ் அஞ்சி ஈத்த பளி’8

(தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர் (பதி) தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகள், ப.65)

மௌரிய அரசன் அசோகனின் கிரேக்கர் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெறும் சத்திய புத்திரர் என்ற மரபு அதியமான் மரபே என்பதை எடுத்துரைக்கும் புறச்சான்று இதுவேயாகும். கடையேழு வள்ளல்களுக்கும் எழுத்துமொழி இருந்திருக்கிறது என்பதை எடுத்து நிறுவும் சான்றாகவும் இஃது இருக்கின்றது.

எனவே, எழுத்து மரபை வள்ளல்கள் அறிந்திருந்த போதிலும் பேரரசு என்னும் அரசியல் நிறுவனங்களுடன் மோத முடியாமல் வள்ளல்கள் வீழ்ந்துபட்ட நிலையினை எச்சமாகக் கொண்டுள்ளதோ எனும் ஐயத்தை இப்பாடல் (அகம்-352) தோற்றுவிக்கிறது.

இதனால், நேர்ந்த இழப்பு என்பது “உடைமை நாகரிகத்திற்கு முந்தைய பெருங்கற்கால இனக்குழுச் சமூகங்களில் பாதி, பகிர்வு, கூட்டுண்ணல் என்பவை தாம் பொருளாதார கலாச்சார நடவடிக்கைகளாக இருந்தன”9 என்பதே,

(ராஜ் கௌதமன் ஆகோள் பூசலும் பெருங்கற்கால நாகரிகமும் தமிழினி, 2009, ப.17)

இக்கருத்துமாற்றம் அல்லது சமூக மாற்றம் ஏற்பட்டதற்கு வள்ளல்களின் மொழியுணர்வு புறம் தள்ளப்பட்டதும் ஒரு காரணமாகும்.

கவிமரபு

சங்கப் புலவர்களை மற்றொரு கோணத்தில் பார்ப்பதற்குப் பாரிந்துரைத்த சண்முகம் அவர்களின் கருத்து இவ்விடத்து நினைவு கூரத்தக்கது. அதுதான் வட்டார அடிப்படை இதன்படி சங்கப் புலவர்கள் 473 பேர்களில் 178 புலவர்களுக்கே வட்டாரம் நாடு அடையாளம் காட்டப்பட்டுள்ளன.

தொண்டை நாட்டுப் புலவர் - 9 பேர்

சேர நாட்டுப் புலவர்கள் - 24 பேர்

சோழ நாட்டுப் புலவர்கள் - 55 பேர்

பாண்டிய நாட்டுப் புலவர்கள் - 90 பேர்

என்பதாகக் கணக்கிடுவார் சஞ்சீவி. இதனுள் விடுபட்டுள்ள மீதமுள்ள 295 புலவர்களை வட்டார அடையாளம் காண்பது சங்க கால தகுமொழி, கிளைமொழி வழக்குகள் பற்றியும் இலக்கிய உருவாக்கம் எந்த வட்டாரத்தில் ஏன் நடைபெற்றது என்பது பற்றியும் அறிந்து கொள்ள உதவும் என்பார் சண்முகம்.10

(செ.வை.சண்முகம், சங்க கால மொழி வளர்ச்சியும், மொழி உணர்வும், பக்.56-57)

295 புலவர்களின் வட்டாரங்களைப் பாடல்களில் காண்பதற்கு முன்னதாக இடைக்கழியார் ,மோசி, அதியனின் ஜம்பைக் கல்வெட்டு ஆகியவற்றைத் தெளிவுற ஆராய்ந்தோமானால் சங்க இலக்கிய தகுமொழி (Standard Language) வழக்கின் அறுதி பெரும்பான்மையை அறிந்தவராகலாம். அத்துடன் சங்ககால நடுகற்கள் (Hero Stones), மண்தட்டு (Ware), நாணயங்கள் (Coins), முத்திரைகள் (Marks), மோதிரங்கள் (Rings) ஆகியவற்றின் எழுத்து நடையினின்று (Writings) சங்க கால மூவேந்தர்களின் கல்வெட்டு மொழி நடை மாற்றம் பெற்றதற்கான காரணம் யாதென எண்ணிச் சொல்லலாம். இது வாய்க்கப் பெறுமானால் வள்ளல்களின் மொழி நடை துருப்புச் சீட்டைக் காப்பாற்றிய அல்லது எடுத்துப் பத்திரப்படுத்திய பெருமை இடைக்கழியூர் நல்லூர் நத்தத்தனாரையே சாரும்.

தொகுப்புரை

- ஆற்றுப்படை நூல்களில் பாணனுக்கு வழங்கப்படும் பரிசு பொருட்களில் மொழி இடம் பெறவில்லை.

- ஆனால், சிறுபாணாற்றுப்படை ஆசிரியர் இரவலருக்குக் கொடுக்கும் பொருள்களில் ஒன்றாக மொழியையும் இணைத்துள்ளார் ஈர நன்மொழி இரவலருக்கு ஈந்த என்பதே அவ்வடியாகும்.
- இதற்கு உரையாசிரியர்களின் உரை பொருந்துமாறில்லை.
- நல்லியக் கோடனின் சிறப்பை விளக்க வந்த ஆசிரியர் கடையேழு வள்ளல்களின் சிறப்பை ஏன் சொல்ல வேண்டும் என்ற வினா எழுப்பப்பட்டுள்ளது.
- அதிலும் குறிப்பாக ஈர நன்மொழியினை இரவலருக்கு ஏன் காரி கொடுக்க வேண்டும் என்ற வினா மையப்படுத்தப்படுகின்றது. இது கொடைப் பொருள் மரபில் இல்லாதது சிக்கலாகத் தோன்றுகிறது.
- அதே போன்று வள்ளல்கள் பொதுவாக ஆர்வ நன்மொழி, ஈர நன்மொழி ஈந்தவன் என்றும் வள்ளல்களுக்குத் தனித்த மொழியமைப்பு இருந்திருக்கின்றது என்ற ஐயத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது.
- கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவரான அதியனின் ஜம்பைக் கல்வெட்டு இதனை மெய்ப்பிக்கும் புறச்சான்றாக உடனிணைக்கப்பட்டுள்ளது. அகம்-352-ஆம் பாடல் இதற்கான அகச்சான்றாகும்.
- மூவேந்தர்களின் ஊடகமாக எழுத்து மொழி இருந்துள்ளமை மாங்குளம், புகலூர் தமிழிக் கல்வெட்டுக்கள் கொண்டு சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.
- தமிழாய்வுகளில் இதுவரை பாண்மரபு வாய்மொழி மரபுடனும் கடையேழு வள்ளல்கள் இனக்குழுச் சமூகத்தின் எச்சமாகவும் பார்க்கப்பட்டுள்ளனர்.
- பாண்மரபு வாய்மொழிக் கிடங்குடன் இணைத்துப் பார்க்கும் வேளையில் 'ஆர்வ நன்மொழி', 'ஈர நன்மொழி', 'நெடுமொழி', 'திருந்துமொழி' போன்ற வள்ளல்களின் பெயரடைகளும் அவர்களைப் பாடிய புலவர்களின் முன்னொட்டுகளும் இவ்வள்ளல்களுக்கான தகுமொழி இருந்திருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவனவாக உள்ளன.
- எனவே பாண் மரபு வாய்மொழி மரபு கடையேழு வள்ளல்கள்

புலவர் மரபு எழுத்து மரபு வேந்தர்கள்

என்று கருதுவதைக் காட்டிலும் இப்பாணர் மரபிடமும் தகுதியான நிலைமொழியமைப்பு எழுத்து மொழியாகவே இருந்திருக்கின்றது என்பதாகக் கருதலாம்.

நிறைவுரை

சங்க இலக்கியத்தை அணுகும்போது இன மற்றும் மொழி உணர்வு காரணமாக ஒட்டுமொத்தமாக அணுகினாலும்; தமிழ்ச் சிந்தனை மரபு பாடல்கள் அல்லது எழுத்துகளாக (றுசவைப்பெள) பாண் மரபையே நாம் அடையாளப்படுத்தலாம். இதனை, தமிழ்ச் சிந்தனை என்றும் கொள்ளாமல் மாந்த ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தும் பாடல்களாகக் கொள்ளலாம். இப் பொருண்மை பொதிந்த பாடல்களை மறைப்பதற்கு மொழி ஒரு முக்கியக் காரணமாக இருந்திருக்கின்றது என்ற செய்தி வியப்பாக உள்ளது. இதற்குப் பாட்டு மரபு Xஎழுத்து மரபு என்ற ஊடாட்டத்தை முன்னிறுத்துவதை விட கிளைமொழி X தகுமொழி என்ற அடிப்படையை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதிலும் இத்தகுமொழி மதிப்பை மதிப்பிட தொகையாக்கத்திற்கு பெரும் பங்கிருக்கின்றது என்பது மறுக்க முடியாத கருத்தாகும்.

ஆய்விற்கு உதவியன

- அ). சண்முதாஸ்.அ, செவ்வியல் தமிழ் வரலாறும் பண்புகளும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, சென்னை, 2010.
- ஆ). சண்முகம்.செ.வை, சங்க கால மொழி வளர்ச்சியும் மொழி உணர்வும், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2009
- இ). பழனிவேலு.கே. சங்க இலக்கியம் பாட்டுமரபும் எழுத்து மரபும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, 2010.
- ஈ) ராஜ் கௌதமன் ஆகோள் பூசலும் பெருங்கற்கால நாகரிகமும், தமிழினி, சென்னை, 2009
- உ) ராஜன்.க, தொல்லியல் நோக்கில் சங்க காலம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2004.

இதழ்

புதிய பனுவல் தொகுதி 1 இதழ் - 1 & 2இ நவம்பர் 2008, பிப்ரவரி 2009.